خبر

کیوو: حرف‌های کونته مهم نیست

کریستین کیوو پس از پیروزی ۱-۰ اینتر مقابل آتالانتا، از ذهنیت تیمش ابراز رضایت کرد و ترجیح داد وارد حاشیه‌ها نشود. او گفت: «در نیمه اول بهتر بودیم، در نیمه دوم آتالانتا فشار آورد، اما نتیجه مهم است. هیچ چیز تضمین‌شده نیست و باید همه چیز را در زمین ثابت کنیم.» سرمربی نراتزوری درباره کنایه‌های کونته هم صریح بود: «حرف‌های کونته؟ برایم مهم نیست کونته چه می‌گوید.»

کنایه مستقیم زیلینسکی به اینتزاگی

پیوتر زیلینسکی پس از برد اینتر، با لحنی تند از دوران حضورش زیر نظر سیمونه اینتزاگی انتقاد کرد. او گفت: «سال گذشته در تیم دوم بودم؟ نه، در تیم سوم بودم. اصلاً بازی نمی‌کردم.» هافبک لهستانی با تمجید از شرایط جدید افزود: «امسال همه چیز فرق کرده. سرمربی جدید بازیکنان بیشتری را درگیر می‌کند و این بسیار مثبت است.»

گاوی: با قدرت برمی‌گردم

گاوی هافبک جوان بارسلونا، از روند مثبت ریکاوری خود خبر داد و گفت: «خیلی خوب هستم و دقیقاً طبق برنامه جلو می‌روم.» او با اشاره به سختی دوری از فوتبال افزود: «دلم برای توپ و بازی کنار هم‌تیمی‌هایم تنگ شده.» گاوی تأکید کرد: «وقتی برگردم، صد درصد آماده خواهم بود.»

وداع باشکوه برای مسی

طبق نظرسنجی موندودپورتیوو، بیشتر هواداران بارسلونا ترجیح می‌دهند مراسم تکریم لیونل مسی پس از بازسازی نوکمپ برگزار شود. حدود ۴۹ درصد این گزینه را انتخاب کردند، در حالی که تنها ۱۰ درصد با نامگذاری ورزشگاه به نام مسی موافق بودند؛ نشانه‌ای از تمایل به بزرگداشتی نمادین و باشکوه.

درخشش پسر زیدان در آفریقا

لوکا زیدان دروازه‌بان تیم ملی الجزایر تنها گلری است که تاکنون در جام ملت‌های آفریقا کلین‌شیت کرده است. الجزایر با دو برد متوالی و بدون گل خورده، مدیون درخشش اوست. سایت رسمی مسابقات نوشته باشگاه‌های بزرگ اروپایی این دروازه‌بان جوان را زیر نظر دارند.

بمب زمستانی سیتی مشخص شد

منچسترسیتی در آستانه نهایی کردن انتقال آنتوان سمنیو از بورنموث است. اسکای اسپورت گزارش داده این انتقال ممکن است با رقمی حدود ۶۵ میلیون پوند انجام شود. با وجود علاقه چند غول لیگ برتری، سیتی تنها باشگاهی است که رسماً برای فعال‌سازی بند فسخ اقدام کرده است.

ناراحتی کانسلو از عربستان

ژوائو کانسلو پس از حذف از فهرست الهلال، به‌دنبال بازگشت فوری به فوتبال اروپا است. او که حتی یک دقیقه هم برای الهلال بازی نکرده، هدفش را آمادگی برای جام جهانی ۲۰۲۶ عنوان کرده و با کمک خورخه مندس به‌دنبال مقصدی جدید در اروپاست.

بازگشت جوردی به آژاکس

جوردی کرویف با آژاکس برای تصدی پست مدیر فنی به توافق شفاهی رسیده است. این همکاری احتمالاً از فوریه ۲۰۲۶ آغاز می‌شود. بازگشت او پس از ۳۷ سال، به باشگاهی است که نام پدرش یوهان کرویف با آن گره خورده و می‌تواند فصل تازه‌ای در مدیریت آژاکس رقم بزند.

راموس در فکر بازگشت به اروپا

سرخیو راموس، مدافع اسپانیایی ۳۹ ساله، پس از خاتمه همکاری خود با مونتری مکزیک، قصد بازنشستگی ندارد. این مدافع باتجربه خود را برای چالشی جدید در بازار نقل‌وانتقالات زمستانی آماده می‌کند. او درها را به روی تمام پیشنهادهای جدی از لیگ‌های اروپایی (از جمله انگلیس، ایتالیا و اسپانیا) و حتی عربستان و MLS بازگذاشته است. راموس با الهام از بازگشت اخیر تیاگو سیلوا ۴۱ ساله به پورتو، مشتاق ادامه فوتبال خود در سطحی بالا است.

تیم مورینیو قربانی جنجال داوری

بنفیکا تحت هدایت ژوزه مورینیو، با نتیجه ۲-۲ در خانه براگا متوقف شد. این تساوی در حالی رقم خورد که داور دو گل این تیم در نیمه دوم را به دلیل آفساید مردود اعلام کرد و در دقایق پایانی نیز یک گل قانونی دیگر بنفیکا را رد کرد. مورینیو پس از بازی با کنایه گفت: «ما ۳-۲ بردیم! از روی نیمکت دیدم که گل سوم ما سالم بود. ما بردیم، بردیم، بردیم!» این نتایج باعث شد بنفیکا در رقابت قهرمانی لیگ پرتغال از پورتو و اسپورتینگ عقب‌تر بماند.

استون ویلا در کورس قهرمانی می‌ماند؟

نبرد انتقامی میکل و پسران

پیش بازی

آخرین هفته نیمه نخست لیگ برتر انگلیس با یکی از دیدارهایی پیگیری خواهد شد که کمتر کسی تصور می‌کرد تقابلی بین دو تیم حاضر در کورس قهرمانی لیگ باشد. چهار هفته پس از پیروزی لحظه آخری و شیرین استون ویلا مقابل آرسنال در ویلا پارک، این بار ورزشگاه امارات میزبان تقابل دو تیمی است که تنها سه امتیاز در صدر جدول، آنها را از یکدیگر جدا کرده است. آرسنال صدرنشین که در هفته‌های اخیر متزلزل نشان داده، پس از برد سخت برابر برایتون به دنبال گرفتن انتقام دیدار رفت است و استون ویلا پس از ۱۱ پیروزی متوالی در رقابت‌های مختلف، با تکرار پیروزی دیدار رفت جایگاه خود را به عنوان یک مدعی واقعی برای کسب عنوان قهرمانی لیگ برتر تثبیت خواهد کرد. در ابتدای فصل، این تصور که استون ویلا در خانه آرسنال صدرنشین به پیروزی برسد، کمی دور از ذهن بود اما حالا و با نتایج اخیر، هیچ کسی از اینکه استون ویلا مقابل آرسنال به پیروزی برسد، تعجب نمی‌کند. تیمی که تاتنهام، سیتی، آرسنال، یونایتد و چلسی را شکست داده، توانسته با رکورد ۱۱ پیروزی متوالی تاریخ باشگاه در سال‌های ۱۸۹۷ و ۱۹۹۱۴ برابر کند و برای نخستین بار در لیگ برتر انگلیس، به ۸ برد پیاپی رسیده است. این شرایط رؤیایی و تاریخی در حالی رقم خورده که ویلا در پایان هفته پنجم بدون برد و با تنها یک گل زده، در رده هجدهم جدول قرار گرفته بود اما از هفته ششم تا به امروز، بیش از هر تیمی موفق به کسب برد(۱۲) و امتیاز(۳۶) شده است. هواداران ویلا در استمفوردبریج پس از بازگشت روز شنبه مقابل چلسی، سرود قهرمانی سر دادند اما اونای امری فعلاً نمی‌خواهد تیمش در دام این رؤیای بزرگ گرفتار شود؛ با این حال عبور از سه بازی سخت مقابل یونایتد، چلسی و آرسنال با حداکثر امتیاز، به همه اثبات می‌کند که

> استون ویلا بی‌هیچ حرف و حدیثی در کورس قهرمانی قرار دارد و شاید تکرار معجزه لسترانیری با چند خرید هوشمندانه در فصل نقل و انتقالات ممکن باشد

استون ویلا بی‌هیچ حرف و حدیثی در کورس قهرمانی قرار دارد و شاید تکرار معجزه لسترانیری با چند خرید هوشمندانه در فصل نقل و انتقالات ممکن باشد. آرسنال اما با وجود افت نسبی عملکرد به دلیل مصدومیت برخی چهره‌های کلیدی، در هفته‌های گذشته به سیتی و ویلا در کورس قهرمانی باج نداد و برای نخستین بار از فاصله بین آوریل تا دسامبر ۲۰۲۲، به شش پیروزی متوالی خانگی دست پیدا کرده است. نکته جالب اینکه از شش گل اخیر آرسنال، چهار گل به اشتباه توسط رقبا زده شده که اکثر آنها، روی اشتباه رقبا در دفاع مقابل کرنرهای خطرناک و برنامه‌ریزی شده آرسنالی‌ها رقم خورده است. گلی که استون ویلا مقابل چلسی از روی ضربه کرنر خورد، نشان داد که نقطه قوت تیم آرتتا می‌تواند نقطه ضعف تیم امری باشد و باید در این بازی حساس، منتظر موقعیت‌های خطرناک روی ضربات کرنر باشیم. با بازگشت گابریل ماگالاییش به لیست تیم در بازی با برایتون، امید هواداران آرسنال به حضور دوباره او در ترکیب تیم زنده شده اما کالافیوری و تیمبر این بازی را از دست می‌دهند. در سمت مقابل محرومیت متی کش و کامارا به دلیل دریافت کارت زرد مقابل چلسی، یک دردسر بزرگ برای امری خواهد بود. در پنج فصل اخیر، استون ویلا دو بار توانسته رفت و برگشت مقابل آرسنال به پیروزی برسد که یکی از این دو مورد در فصل ۲۰۲۴/۲۰۲۳، نقشی مؤثر در عدم قهرمانی آرسنال داشت. امری در دو سفر اخیر خود به ورزشگاه امارات بازنده نبوده و شاید به اندازه سایر رقبا، از تقابل با آرسنال در شمال لندن ترسی نداشته باشد.

ترکیب احتمالی

آرسنال: رایا، رایس، سالیبا، گابریل، هینکاپیه، اودگارد، زوبیمندی، ساکا، ازه، مارتینلی و یوکرش

سرمربی: آرتتا

استون ویلا: مارتینز، بوگارده، کونسا، لیندلوف، ماتسن، اونانا، تیلمانس، مک‌گین، بوئندیا، راجرز و واتکینز

سرمربی: امری

۱۲ سال از تراژدی مایکل شوماخر گذشت

نبرد در سکوت

فرخ حسابی / در ۲۹ دسامبر ۲۰۱۳، زندگی مایکل شوماخر، اسطوره مسابقات فرمول یک، در یک لحظه دگرگون شد. سقوط شدید او حین اسکی در پیست های مریبل فرانسه که منجر به ضربه‌ای جدی به سرش شد، آغازی بود بر یک دوره دوازده ساله از سکوت و حریم خصوصی مطلق. از آن روز تاکنون، اطلاعات دقیقی درباره وضعیت سلامت این قهرمان آلمانی در دسترس عموم قرار نگرفته است. این انزوای اطلاعاتی، به درخواست و مدیریت کورینا، همسر شوماخر، انجام شده تا از حریم خانواده در برابر هیاهوی رسانه‌ها محافظت شود. اگرچه خبری رسمی اعلام نمی‌شود، اما یاد و خاطره افتخارات او در فرمول یک، از دو قهرمانی با بنتون تا پنج عنوان با فراری، همواره زنده است. شوماخر در اقامتگاه خصوصی خود در گلند سوئیس تحت مراقبت است و تنها حلقه‌ای بسیار محدود به او دسترسی دارند. در این سال‌ها، زندگی شوماخر با چالش‌هایی فراتر از سلامت جسمانی نیز روبه‌رو بوده است. خانواده او با موارد تلاش برای اخاذی و انتشار غیرقانونی پرونده‌های پزشکی مواجه شدند که منجر به پیگرد قانونی و محکومیت مجرمان شد. همچنین، خبرگزاری‌ها گاه با تکیه بر منابع ناشناس اقدام به انتشار گزارش‌های غیرموثق کرده‌اند که با واکنش قضایی و جریمه به دلیل نقض حریم خصوصی مواجه شده‌اند. در میان این همه سکوت، خبرهای اندکی نیز منتشر شد. در سال ۲۰۱۹، گزارش‌هایی از بستری شدن او با نامی مستعار در یک بیمارستان پاریس برای دریافت درمانی با سلول‌های بنیادی منتشر شد. کورینا شوماخر در یکی از معدود اظهارنظرهایش گفته است: «کمبود مایکل در زندگی همه ما احساس می‌شود، اما او اینجاست، هرچند متفاوت.» شعار «به جنگیدن ادامه بده» که بر روی وب‌سایت بنیاد خیریه خانواده نیز نقش بسته، روحیه حاکم بر این نبرد طولانی را توصیف می‌کند. در دنیای فرمول یک، احترام شوماخر کماکان پابرجاست. رکوردهای او توسط ستارگانی مانند لوئیز همیلتون و مکس فرستاپن به چالش کشیده می‌شود، اما نام او به عنوان یکی از بزرگترین‌ها همواره یاد می‌شود. پسرش، میک نیز راه پدر را در مسابقات ادامه داد. پس از دوازده سال، داستان مایکل شوماخر تبدیل به روایتی از تراژدی، حریم خصوصی و نبردی سخت در پشت پرده‌ای از سکوت تبدیل شده است؛ نبردی که خانواده‌اش مصمم به محافظت از آن در خلوت هستند.

یک سالگی حضور کلوپ در نقش جدید

مدیر متعهد و همیشه در دسترس

یک سال از حضورش می‌گذرد؛ نه روی نیمکت، بلکه پشت میز مدیریت. یورگن کلوپ، چهره‌ای که با خداحافظی از لیورپول و پیوستن به گروه ردبول در اکتبر ۲۰۲۴ طرفداران فوتبال را غافلگیر کرد، اکنون «رئیس فوتبال بین‌الملل» این مجموعه است و نخستین سال فعالیتش را در سکوت خبری اما اثربخش پشت سر گذاشته است. اولیور مینتسلاف، مدیرعامل ردبول، تعهد کلوپ را این‌گونه توصیف می‌کند: «او همیشه در دسترس است. حتی اگر نیمه شب پیام بدهید، جواب می دهد. یا اگر سحرگاه ساعت ۵:۵۸ نیاز به نظر او داشته باشید، حداکثر تا ۶:۰۲ پاسخ خواهد داد.» رفتاری که از کلوپ نه یک مربی، که یک مدیر متعهد به پروژه را می‌سازد. مینتسلاف او را «مهم‌ترین انتقال تاریخ ردبول، بدون حتی یک یورو هزینه» می‌نامد.

کلوپ اما اینجا نه برای هدایت تمرینات روزانه، که برای ترسیم نقشه راه کلان آمده است. مسئولیت او نظارت استراتژیک بر کل شبکه فوتبال ردبول، از لایپزیش در بوندس‌لیگا تا تیم‌های دیگر در اتریش، برزیل و امریکا، است. توسعه فلسفه بازی واحد، آموزش مربیان، اصلاح فرآیندهای جذب بازیکنان و هماهنگی بین‌المللی، محورهای اصلی فعالیت او هستند. خودش تأکید دارد: «من رئیس پشت پرده نیستم. فقط مشاوری هستم که می‌خواهم تجربه چندین ساله‌ام را به اشتراک بگذارم.»

در برابر سؤال همیشگی بازگشت به مربیگری، پاسخ کلوپ هنوز منفی است: «تصمیم من برای ترک نیمکت، یک تصمیم نهایی بود، نه یک هیجان زودگذر.» اما با ظرافتی می افزاید: «الان ۵۸ سال دارم. شاید مجبور نباشم امروز برای همیشه تصمیم بگیرم.» با این حال، مینتسلاف با اطمینان می‌گوید که هیچ بند خروجی در قرارداد وجود ندارد و کلوپ تمام‌وقت به این نقش جدید متعهد است. در این میان، کلوپ به دنبال تنوع‌بخشی به فعالیت‌هایش هم هست. او برای جام جهانی آینده به عنوان کارشناس با شبکه MagentaTV همکاری خواهد کرد. اقدامی که نشان می‌دهد انرژی و دانش او حالا در مسیری موازی، هم در نقش مدیریتی و هم در رسانه، در جریان است.

رافینیا چطور به یک ستاره در کاتالونیا تبدیل شد

او دیگر سیزیف نیست

چهره

روزهای ابتدایی رافینیا در بارسلونا، شباهت زیادی به حکایت مشهور سیزیف دارد؛ اسطوره‌ای که محکوم شده بود یک سنگ را تا نوک قله ببرد و پس از بازغلتیدن سنگ، دوباره این کار را از اول تکرار کند. شروع دوران رافینیا در بارسلونا، بی‌شباهت به سیزیف اسطوره‌ای نبود. بازیکنی که هرچه می‌دوید، هرچه تلاش می‌کرد، دوباره از نقطه صفر شروع می‌شد. انتقال ۵۵ میلیون‌پوندی از لیدزیونایتد، انتظارات زیادی را ایجاد کرد اما این انتقال و انتظارات، نه به یک جایگاه ثابت در ترکیب تبدیل شد و نه اعتماد کامل و نه حتی ستایشی درخور را برای او ایجاد کرد. تا یک سال پیش، باشگاه آماده فروشش بود؛ نه هواداران شیفته‌اش بودند و نه مربی وقت، راهی روشن پیش پایش می‌دید. اما با ورود هانسی فلیک، داستان جهت دیگری پیدا کرد. مربی آلمانی که جانشین ژاوی شد، به سرعت فهمید رافینیا فقط یک وینگر نیمکت‌نشین نیست. او ظرفیت تأثیرگذاری بر ساختار بازی را دارد؛ هم در شکل‌دهی حملات و هم در رهبری رختکن. فصل گذشته، در مسیر سه‌گانه داخلی بارسا، نقش رافینیا به تدریج پررنگ‌تر شد و اعدادش با ۳۴ گل و ۲۶ پاس گل تصویری تازه ارائه داد؛ تصویری از بازیکنی که نه فقط کار می‌کند، بلکه نتیجه می‌آورد.

با این حال، تقدیر بیرونی با او مهربان نبود. نامزد توپ طلا شد اما به جایگاه پنجم رسید. به جمع یازده بازیکن برتر فیفا راه نیافت؛ اتفاقی که حتی واکنش صریح فلیک را هم برانگیخت: «جوک است که رافینیا در این تیم نیست.» برای مربی بارسا، مسأله فقط آمار نبود؛ «تأثیرگذاری» رافینیا بر تیم مهم‌تر بود. مسیر رافینیا ساده طی نشده. ابتدا زیر سایه دمبله قرار گرفت؛ بعد که ستاره فرانسوی رفت، مصدومیت همسترینگ گریبانش را گرفت. در غیاب او، یامال ۱۶ ساله فرصت را ربود و به سرعت بدل به پدیده شد. اینجا نقطه تصمیم بود؛ جنگیدن برای جای قبلی یا انطباق. رافینیا راه دوم را برگزید؛ بدون جنجال، بدون مصاحبه‌های گلایه‌آمیز. در سمت چپ بازی کرد، گاهی نقش هافبک هجومی را پذیرفت و آرام‌آرام مؤثر شد. فشار روحی اما کم نبود. خودش بعدها گفت که انتقادها بر ذهنش سنگینی می‌کرد و حتی راه‌های همیشگی «فرار از فوتبال» دیگر کارساز نبود. با این وجود، درون تیم تصویر متفاوتی از او شکل گرفت. وقتی فلیک آمد، هم‌تیمی‌ها به او رأی کاپیتانی دادند؛ تصمیمی که بیرون از باشگاه تعجب‌برانگیز بود، اما درون رختکن معنا داشت: تعهد، وسواس حرفه‌ای و عطش موفقیت.

سه ماه از فصل نگذشته بود که او ۱۰ گل زد و ۹ پاس گل داد؛ هت‌تریک برابر بایرن مونیخ در لیگ قهرمانان نگاه‌ها را برگرداند. شعار «کاپیتان!» روی سکوها طنین انداخت و فضای رسانه‌ای منتقد، عقب‌نشینی کرد. در کنار یامال و لواندوفسکی، خط حمله‌ای شکل گرفت که یادآور دوران MSN بود؛ نه با همان نام‌ها، اما با همان طراوت. جوایز داخلی هم رسید؛ عنوان بهترین بازیکن لالیگا و سپس تمدید قرارداد تا ۲۰۲۸. اما دوباره همان داستان تکرار شد: مصدومیت دیگری در سپتامبر، بازگشت شتابزده برای ال‌کلاسیکو و عقب‌ماندن بیشتر از برنامه. این‌بار فلیک کنترل اوضاع را به دست گرفت و دستور بازگشت به پروتکل‌های پزشکی فصل پیش را داد تا نشان دهد که تا چه اندازه روی رافینیا در برنامه‌های تیمش حساب باز می‌کند.

بازگشت در نیوکمپ بازسازی‌شده فقط ۹ دقیقه طول کشید، اما تشویق ایستاده هواداران پیام روشنی داشت. از آن روز، بارسا با انرژی و جسارت او جان تازه‌ای گرفت؛ چهار گل و یک پاس گل در هفت بازی و مهم‌تر از آن، بازگشت اعتمادبه‌نفس و لبخندی که مدت‌ها دیده نمی‌شد. کاپیتانی برایش فقط بازوبند نبود؛ مسئولیتی بود برای همراه‌کردن نسلی جوان با رؤیایی تازه.

رافینیا گاهی با تأخیرها و خطاهای کوچک انضباطی هم روبه‌رو شد، مثل نیمکت‌نشینی به‌دلیل دیر رسیدن به گرم‌کردن؛ اما پاسخ را در زمین داد: دبلِ ۱۳ دقیقه‌ای برابر والنسیا. این همان نقطه‌ای است که سرنوشت متفاوت رافینیا با سیزیف را رقم می‌زند. سنگ دیگر به پایین برنمی‌گردد؛ نه به خاطر شانس، بلکه به دلیل ترکیبی از صبوری، تطبیق‌پذیری و مقاومت. در جهانی که ستاره‌ها با یک فصل افت، برچسب «ناکامی» می‌خورند، رافینیا یادآور می‌شود که گاهی مهم‌تر از سرعت صعود، اصرار بر ادامه مسیر است. شاید جوایز فردی هنوز به او پشت کنند، اما در بارسلونا چیزی را بازگردانده که از هر آمار و تندیسی ارزشمندتر است: روح تیم.

عطش تمام‌نشدنی رونالدو در ۴۰ سالگی

می‌خواهم به عددی برسم که همه می‌دانید

کریستیانو رونالدو بار دیگر ثابت کرد که سن، تنها یک عدد است. فوق‌ستاره پرتغالی فوتبال جهان، پس از انتخاب به‌عنوان «بهترین بازیکن خاورمیانه» در مراسم گلوب ساکر دبی، با همان عطش همیشگی از ادامه مسیر و هدف بزرگ بعدی‌اش گفت: رسیدن به ۱۰۰۰ گل رسمی در دوران حرفه‌ای. رونالدو که برای دومین سال متوالی این جایزه را دریافت کرد، تأکید داشت انگیزه و اشتیاقش ذره‌ای کاهش نیافته است. او روی صحنه گفت: «سخت است که ادامه بدهی، اما انگیزه دارم. اشتیاقم بالاست و می‌خواهم ادامه دهم. فرقی نمی‌کند کجا بازی می‌کنم، خاورمیانه یا اروپا، من همیشه از فوتبال لذت می‌برم.» این حرف‌ها در حالی بیان شد که تنها یک روز قبل، رونالدو با دبل مقابل الاخدود، نقش اصلی پیروزی ۳ بر صفر النصر را ایفا کرد و شمار گل‌های رسمی خود را به ۹۵۶ رساند؛ تنها ۴۴ گل تا عدد تاریخی ۱۰۰۰. رونالدو درباره این هدف هم شفاف صحبت کرد: «می‌دانید هدف من چیست. می‌خواهم جام ببرم و به همان عددی برسم که همه می‌دانید. اگر مصدوم نشوم، قطعاً به آن می‌رسم.» گل‌های او مقابل الاخدود، از ضربه نزدیک تا پشت‌پای تماشایی، بار دیگر تنوع و کیفیت تمام‌کنندگی‌اش را نشان داد. این برد برای النصر نیز تاریخی بود؛ ۱۰ پیروزی متوالی در آغاز فصل و رکوردی بی‌سابقه در لیگ عربستان. النصر با ۳۰ امتیاز صدرنشین است و رونالدو با ۱۲ گل، همچنان یکی از بهترین گلزنان لیگ به‌شمار می‌رود. فراتر از آمار، او رهبر تیمی است که با حضورش، لیگ عربستان را به سطح جهانی رسانده و نشان داده حتی در ۴۰ سالگی هم می‌توان تعیین‌کننده بود.